

Turistes

El pas del temps té una aparença feixuga quan no el frenen traves. S'arrapa a les parets amb les seves ungles de bruixa vella tot escrostonant-les, i també rosega les bigues de fusta i els barrots dels balcons

El cel és petit des dels carrers estrets de cases altes. La llum és vertical o és ombra, o groga i de fanal. Això passa només a les avingudes amb gratacels i als barris vells. Passejar-se pels carrers i mirar amunt és important per tenir-ho clar: cal fer el turista de tant en tant, canviar el punt de vista per un de nou, curiós i crític, i retratar les ciutats des d'un nou angle. Sentir-se petit i perdre's pel laberint. I mentrestant, acostumar-se a les noves companyies. Els gats et miraran de lluny i abans d'esmunyir-se per algun forat et faran mala cara.

Les parets tenen tons color del color de la terra i vidalba, o tons més vius com de país exòtic, i les portes cadenats i regalims d'òxid, com de víctimes d'encanteri. Hi ha pujades i baixades, i forats immensos amb vegetació selvàtica d'un altre món amb cases de pagès dins, i castells a dalt d'un turó, com de conte, i també portalades. Caminets empedrats, portetes de garatge massa estretes, i finestres senyorials enreixades. Miralls per girar bé i cables, i cables, i més cables. Metges que ja no hi són, però la consulta és allà, impertorbable. Cartells per amos de gossos i evidències de la seva inutilitat a les cantonades.

El sostén són malles verdes en comptes dels bitllets de les mesades, i la vida són robetes de criatura esteses a les balconades, la olor de sabó dels matins de dissabte, els safareigs buits, i sense haver rentat, les mans igualment glaçades. La vida és també els vidres trencats perquè algun dia han fet la funció de diana. El futur són els avisos de les properes okupacions sota els cartells de propietat privada, i l'esperança, capelletes. La por, les portes tapiades.

L'hivern és el silenci dels carrers. El fred et glaça quan el turista marxa (què deuen veure?, què deuen pensar, de nosaltres?) i veus que tot això és casa, perquè llavors el fred ve per dins i ve per fora, i el prisma es trenca i el joc s'acaba. Ja no hi ha gratacels: són sols cases.

El pas del temps té una aparença feixuga quan no el frenen traves. S'arrapa a les parets amb les seves ungles de bruixa vella tot escrostonant-les, i també rosega les bigues de fusta i els barrots dels balcons, i els sòcols, i el mosaic hidràulic. El pas del temps, inexorable, és el cartell esgrogueït darrera uns vidres polsosos d'aquell local que es lloga des de fa anys i encara no té amo. L'esquela a la porta, però que no és per la porta (apuntalada i corcada, amb prou feines s'aguanta), és per algú que ha vist com la vida s'anava escorrent avall i els edificis es quedaven orfes, i en venia de nova, de vida, però era diferent perquè ja no hi havia ni les fàbriques, ni les mines, ni els soldats: era més pobra.

Quin poble més avorrit, collons, protesten alguns. Però a les parets dels edificis vells hi ressonen ecos que ens diuen que abans, tot això, era una altra cosa. Què bonic que és ara Berga, quasi més que Barcelona. Què bonic és contemplar a les noies passejar de Cal Oju a Cal Cardona.